

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DÍJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, BUDAPEST, VI. FELSŐERDŐSOR 5. III.

Pünkösdi tűz!

Bár égne már!

Vészesen kong a harang. Tüzet jelez. Füst oszlop gomolyog, lángnyelvek csapkodnak ég felé, zsarátnokok röpködnek szerteszét. Terjed, nő a tűz. Az emberek nem bírnak vele. Hiábavalók a vizes vödörök, a tűzoltó fecskendő. Leég a ház. Átsap a tűz a szomszéd házra, onnan tovább. Már ég az egész utca sor. Emberek állatok menekülnek. A tűz tovább terjed. Leégett az egész falu.

Szegény leégett, dunántúli embertársaink!

Nemcsak házak pusztultak, de ember élet is!

Mily borzasztó pusztító erő a tűz!

*

Hideg téli napon ott ültem egy paraszt szekeren elég vékony ruhában. Egyházi ügyben rázattam magam több kilométeres rossz úton. Metsző hideg szél. Füleml majd lefagy. Nyüzsgők mozognak. Bár már célnál volnék. Egész testem remeg, didereg a hidegtől. Végre célnál vagyunk. Barátságos meleg szoba fogad, a kályhában pattog a tűz. Dermedt tagjaimat átjárja a meleg s boldog vagyok, hogy érzem a tűz élet adó erejét!

Oh áldott, éltető tűz!

*

Rabszolga sorsban sanyalódó, szabadulás után vágyódó nép vonul a pusztában. Ismeretlen, nehéz, veszélyes az út. Hosszu is, fárasztó is. Ha besötétedik nem baj — világít a tábor előtt egy nagy lángoszlop. Az ima meghallgató, szabadító Isten vezet népét jobb, szabad hazába, Kánaánba.

Oh szép hazába, célhoz vezető tűz!

*

Gyönyörű templomban együtt van az áhitatos nép. Sokan vannak Jeruzsálemben.

Istent dicsérik hegedűvel, lanttal, trombitával, énekkel. Jobb nekik egy nap az Úr pítvarában, mint másutt ezer nap. Az ajtókoskodók között Jézus Krisztus ígéretere várakozó tanítványok. A Vigasztalót, a minden igazságra elvezető Tanítót, a mindeket megújító Szent Lelket várják. Hatalmas zugás tölti be a templomot. Lángnyelvek láthatók a tanítványok felett. Hirtelen megnyilvánuló tűz mellett — új nyelvek, idegen nyelvek hangzanak. A világ minden tájékáról összesereglett, imádkozó hivek megértik. A súlyos igazságok hatása alatt összeroppannak. Bűneiket beismerik, megtérnek, Krisztus előtt, mint Messiásuk előtt meghajolnak. Egyszerre háromezer ember! Krisztus nyája, Krisztus egyháza lett.

Oh életfakasztó, gyülekezetalkotó pünkösdi tűz!

Jeruzsálemben kigyulladt. Tovább terjedt egész Palesztinában. Onnan Ázsiába, Görögországba, Itáliába, Európába vitték lelkes apostolok.

Viszik ma is szerte szét a világon.

Próbálták megállítani, kioltani vérpatkokkal, sőt vérfolyamokkal. De nem lehetett!

Az Úr tüze ellen, emberi erő mitsem tehet!

Ahol ez a pünkösdi tűz ég a lélekben, ott átalakul az ember. A sötétben bukdácsoló ember, célt, irányt, utat lát! A bűnös felismeri s megbánja bűnét. Jézushoz, Megváltójához közeledik, vele egyesül, vele szenved, vele él!

Van-e Szent lelked? Ha kérted, megkaptad! Ha nem kérted volna még, kérjed, megkapod! Az Úr ígérte!

Ő azért jött a földre, hogy ezt a tüzet meggyújtsa a lelkekben. Az Ő óhaja az: bár égne már a te lelkedben is!

W. J.

Bizonyságtétel.

(Elmondott a kispesti gyülekezetben.)

Midőn az Urnak végtelen nagy szeretetéről és kegyelméről mely által engem az életnek megmentett, bizonyságot teszek, kívánom megemlíteni, hogy én, mint egy erdélyi katolikus családnak sarja, 20 éves koromig szülőim házában istenfélően nevelkedtem. Mikor szüleim elhaltak katona lettem. Hat elemiiskolai képzettségemmel 3 évig katona voltam, hol előjáróim bizalmát megnyerve hamar altiszt lettem. Igen jó dolgom volt és mégis boldogtalannak éreztem magam. Az okát nem tudtam.

Katonai időm leteltével jövőm megalapozása végetta csendőrségnél jelentkeztem, hol szüneten előjáróim bizalmát megnyerve, hamar altiszt vizsgát tettem és őrsparancsnok lettem. Hét évet szolgáltam, minden vágyam kielégítettem. Jó dolgom volt, mégis lelkibánatom mindig nagyobb és nagyobb lett.

Kerestem az okát, de senki vigasztalni nem tudott. Kiléptem a csendőrségtől, majd a rendőrségi szolgálatba álltam, hol újból a bűnben fetregő egyénekké álltam szemben. Ugy katonai, mint csendőrségi és rendőrségi szolgálati időm alatt gyermekkorú nevelésből annyira kivetkeztem, hogy ajkamat a legirtózatosabb Istent ká-

romló szavak hagyták el. Ezen bűnös uton majdnem 50 éven keresztül haladtam, míg egyszer Isten rámtékitett és feleségem biztatására a Kispesti Methodista gyülekezetbe mentem, hol az Urnak örömezetét a szent bibliát megismertem. Ezentul többször elmentem a gyülekezetbe, egy alkalommal a prédikátor ezen ígét hirdette: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örökélete legyen.“

Ezen isteni szózat olyannyira megragadott, hogy azóta hála az Ur kegyelmének istentiszteleteken ima közösségekben szomjuhozok lelkem megjeleni.

Minden örömem a testvéri szeretetben, a Szentírás olvasásában és az Ur Jézussal való imaközösségben van. Sok esetben bizonyságot tudok az Ur Jézus Krisztusnak kegyelméről tenni. Az első csodat az Ur velem akkor tette, mikor 2 heti súlyos derékfájás betegséggel egy péntek estéli istentiszteleten megjelentem, nehéz fájdalmaim miatt sem ülni, sem állni nem tudtam. Könnyeim csurogtak arcomon végig, míg térdre ereszkedtem, Istenhez fohászkodtam, kérve az ő kegyelmét, hogy az istentiszteletet végig hallgathassam. Mikor imám végeztem, felálltam s pár perc múlva semmi fájdalmam nem volt. Isten meggyógyított!

Gyónás.

Zsolt. 51—5.

II.

Azt mondja az Irás, hogy az Uré az igazság s mienk arcunknak pirulása (Dán. 9—7). S sajnos én mily gyakran megfordítanám. Magamnak akarnám az igazságot, a dicsőséget s szeretném, ha az Ur pirulna helyettem. Az ilyesmi különösen akkor fordul elő, ha valamit elügyetlenkedem. Pl.: bizonyságot akarok tenni, de érzem, hogy az gyenge, mert magam sem voltam Igével és imával feltáplálva és nem vettem számot magammal. Amit én akartam, nem úgy sikerül, ahogy szerettem volna s kudarcomat azzal mentem, hogy: „most így vezetett az Ur.“ Pedig az Urtól nem is kértem a vezetést. Hadvezér voltam, ki seregszemle nélkül indult harcba, építő, ki számítás nélkül fogott az építésbe s kudarcát másra fogja.

Kevesen jönnek istentiszteletre, mily gyakran sópáncsodom elfőlött. Azt mondom ilyenkor „nehéz talaj“. De vajjon teljes erővel munkálom-e? Azzal is mentetem magam, hogy az Ur megpróbál, türelmemet, kitartásomat akarja próbára tenni s azért

küld csak oly keveset. Lelkem ismerd be, hogy ez nem igaz. Isten ismeri türelmemet, naponta bebizonyítod óráról-órára, hogy mily hajszál vékony. Más itt a baj. Vagy többet foglalkozol a tudományos dolgokkal, mint kellene, vagy magadat kiméled, vagy nem bizod magadat Isten segítségére, vagy más munka előbbre való. Lelkem légy okos és mától fogva ne az Urszámlájára irj mindent, mert Ővé csak a szeretet, a jóság a hűség. Tied a kényelem, a hűség, az önérdék a versengés. De ezektől őszinte lélekkel akarj megszabadulni s ne legyen más a tied, mint a Krisztus vére, mely erőt ad neked s befedezi ezt a bűnös, magadat hajszoló multadat.

Megbetegszem, mert könnyelmű, vagy mohó torkos voltam, óh Uram bocsásd meg, hogy ahelyett, hogy beismerném ezt a bűnömet, jámbor arcot iparkodok csinálni s részvétteljes érdeklődésre kenetteljes hangon sóhajtom: „igen az Ur tudja s bizonyára azt akarja, hogy dicsőségét így szolgáljam“. Pedig nem igaz, mert saját könnyelműségem volt az oka. Jézusom fedezd be ezt s vedd le rólam ezt is.

Liebstökl.

Második csoda: Isten megszabadított a káromkodástól.

Harmadik csoda: Isten megszabadított erős dohányzási szenvedélyemtől, korcsmai társaságtól, kártyázástól, szeszes ital mértéktelen élvezésétől.

Ezen leírt csodák vezettek engem az Úr Jézus Krisztus lábaihoz bűnbánat tételre.

Ha szívünk békességre vágyik, adjuk át magunkat Megváltónknak és érezni fogjuk, hogy az Úr Jézus Krisztus csendes vizekre terel és gyönyörű szépmezőn legelteti lelkünket.

N. N.

Milyen állampolgár vagy?

Sokszortalálkoztam már amerikaiakkal, kik éreztették velem, hogy ők egy gazdag államnak a polgárai. Sokszor látjuk az amerikaiak kofferjaikon a csillagos lobogót. Hát mi magyarok büszkéek vagyunk-e, hogy ennek a szép országnak az állampolgárai lehetünk? Vagy talán már mi is irigyeltük sokszor az amerikaiakat? Miért? Mert gazdagabbak?

De hogy állunk mennyei polgárságunkkal? Szeretjük-e eléggé? Vágyakozunk-e oda? Keressük-e azt, mi oda fel való? Sok ember úgy él ezen a földön, mintha ide tartozna. Mintha sohasem kellene elmennie innét. Még sok hívő is úgy rendezkedik be e földön mintha ez volna a hazája. Pedig Istennek ígéje figyelmeztet minket, hogy nincs itt maradaendő városunk, hogy keressük azt, mi fent van és nem azt lent van. (Zsid. 13, 14. Kolos. 3, 2.) Az Úr Jézus meg azt mondja: „... keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. (Máté 6, 33.)

Ha földi dolgokkal foglalkozik egy mennyei polgár, úgy az nem lehet kedves Isten előtt. Mulandó dolgok után futkosó hívők nem lehetnek a mennynek polgárai. (Máté 6, 19-21.)

Szégyenére válik a hívőknek, ha mennyei gondolkodásukat felcserélik a földiekkel. Akik a földieket keresik, azok előbb-utóbb visszaesnek a világba s bűnös kívánságokba.

Sokan úgy futnak a világnak mulandó javai után, mint a kutya a nyul után. A világi gondolkodás miatt a mi lelkünk mindig kárt vall. Kedves testvérem miért van benned annyi földi gondolkodás? Vagy talán te is azt mondod: „igen nekünk is kell törődnünk, küzdenünk a mindennapi kenyérért; hisz a sült galambok nem röpkölhetnek az ember szájába stb. stb.“ Hát te is így beszélsz? Igen nekünk először keres-

nünk kell Istennek országát. a többi azután megadatik nekünk. Hogy fáradunk és dolgozunk az kötelességünk, de nem a legfontosabb.

Miért mondja az Úr: „ti ne aggodalmaskodjatok“? Valamint Péter azt mondja: „Minden gondotokat Ő reá vessétek, mert neki gondja van reátok.“ Kedves testvérem akkor miért sírsz? Miért jajgatsz? Miért aggodalmaskodol? Hát szép az, hogy te éppen úgy panaszkodsz, mint a világ? Miért zúgolódsz? Miért van ajkadon a panasznak régi éneke? Hát nincs neked Megváltód? Vagy nem hiszel már szavaiban? Hát hazudhatik Ő? Vagy miért irigyeled mástól a több fizetést? Vagy azért morogsz, mert a vasutasnak nyugdíjas fizetése van és a vonaton ingyen mehet? Te meg csak napszámos vagy, ez fáj neked? Az is bánt téged, hogy másnak havi fizetése van? Hogy az könnyen beszél, mert neki minden hónapban megjön az elseje neked meg nem? Hát szeretet ez? Hát tudod te, hogy neked mid van? Nézd neked van egészséged, két erős karod, megvan a mindennapi kenyér. Vagy szükséget szenvedtél már valamiben azóta mióta hívő vagy? Tudd meg, akinek sok van, attól sokat követel is az Úr.

Kérlek kedvesem gondold meg, hogy te mennyei polgár vagy, keressed azt mi oda való! Mi itt csak felügyelünk és megbizottak vagyunk ama javak felett, mit az Úr adott. Sáfárok kiknek egyszer be kell számolni mindenről! Légy ezért megelégedett és az én Istenem be fogja tölteni minden szükségeteidet az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban. Filip 4. 19.

Minor.

Igazi gyermeki szeretet.

Egy szegény özvegy parasztasszony fonással kereste meg a kenyerét maga és fia számára, s a fiát ki is taníttatta. A tehetőséges fiu sokra vitte az életben. Előkelő ur korában egyszer nagy ebédet adott, amelyre sokan voltak hivatalosak. A vendégeknek feltűnt, hogy a diszes ebédlőben egy közönséges furkós-bot függ, s az asztalfőnél régi-módi, magashátú szék áll. A háziur így magyarázta meg ezt: „Mikor anyám házát elhagytam nem volt egyebem ennél a botnál. Ez pedig az a szék, amelyben ülve anyám annyit font, hogy engem iskolába járathasson.“ S evvel engedelmet kért, hogy még egy hiányzó vendéget bevezethessen. S a másik szobából egy görnyedt öreg anyókat vezetett ki s ültetett a főhelyre. Az édes anyja volt.

Az elrejtett gőg az emberi szívben.

(Máté 18, 1—5.)

Szent apostoloknak is szoktuk nevezni az Úr Jézusnak tanítványait és mégis sokszor úgy látjuk őket az evangéliumban, mintha mindenek volnának, csak nem szentek. Hányszor megdorgálja az Úr szívük keménységét. Sőt egyszer meg „elfajult nemzetiségnek” is nevezi őket. A „szent” Péternek még egyszer azt mondja, hogy „sátán”. — Hát hogy lehetséges ez? Mert az apostolok is emberek voltak, kik könnyen hibázhatnak. Továbbá még nem volt az Úrnak ereje kitöltve reájuk.

Mennyi baja lehetett a Mesternek ezekkel az emberekkel. De mennyi baja van még mivelünk is! — Máté 17. részének 17. versében azt mondja az Úr: „vajjon meddig szenvedlek titeket? A tanítványok oly sokszor nem értették meg az Urat, különösen akkor, ha szenvedésről beszélt. Így van ez sajnos még ma is, nem értjük meg az Urat, ha szenvedésről beszél velünk. Mi mindent szeretünk, csak szenvedni nem. Pedig ebben van az erő és a boldogság. Mát. 5, 10—12.

Ha az Úr a keresztről, a szenvedésről beszélt, akkor ők azon vitatkoztak, hogy melyik közülök a legnagyobb. Előbb csak maguk között vitatták ezt meg, de utóbb a Mester is állította szívük gőgös célját és kérdőre vonta őket, hogy min vitatkoznak? Nem igen akarták megmondani, maguk is röstelték a dolgot. De az Úr keresztről látott rajtuk, ezért előfogván egy gyermeket, oda állítván a középre, megcsókolta és átölelte és azt mondta nekik: „ha meg nem változtok, meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint e kis gyermek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába. Az Úr Jézus a szelidségnek lelkével itt rámutat arra, hogy Isten országát nem nagyra-vágással lehet elérni, hanem az alázatos szeretetnek gyakorlásával. Pál apostol is azt mondja: „alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál.” Filip 2, 3.

Az Úr Jézus látja a mi gondolatunkat. Így ismeri a mi szívünknek indulatját is. Talán te is többnek tartottad magadat más testvérednél? Talán már te is vitatkoztál azon, hogy melyik gyülekezeti tag van olyan komoly hívő, mint amilyen te vagy? Vagy talán már megállapítottad, hogy te vagy a legkomolyabb tag? Hogy rajtad kívül nincs is olyan, vagy talán csak még ez, vagy az a testvér, de a többi? — oh a kegyes ördög sokkal veszélyesebb mint a hitetlen gonosz ördög. Hát mi van? Mi az, amit nem kaptál volna ajándékképpen? Mire vagy büszke? Hogy szebben tudsz prédikálni mint másik kollegád? Vagy ha már nem vagy olyan haragvó természetű mint az a másik testvér? Halld meg az Úr szavát: Ha meg nem

térsz és olyan nem leszel mint a kis gyermek, nem mehetsz be a mennyeknek országába. Gyermek a hitben, gyermek a szeretetben, gyermek a gyarlóságunk tudatában. Ne okoskodj, ne bölcselkedj, ne legyél fennhéjázó, ne kritizálj, ne vesd meg a másikat! Ne szurkálj! Ne üss!

Ezért ne emelkedj a másik fölé! Ne foglalkozzál a másikkal a gyengeségeddel, legfeljebb imádkozhatsz érte. De lásd meg a másikkal sokkal jobb tulajdonságait, Légy szigorú magadhoz. Ne kiméld magadat, de kiméld a másikat. Így boldog leszel és áldás maradsz a gyülekezetben!

Minor.

Megnyílt otthonunk az eskórosok és hűlyék részére.

Amint jeleztük mult számunkban, otthonunk Budakeszin megnyílt május első napjaiban. Jelenleg négy leánynak adunk barátságos otthont. A továbbiakat várjuk. Négy fiut tudunk befogadni s nyolc leányt. Egyelőre több férőhelyünk nincsen. Ha azonban az Úr többet fog ránk bízni, egyházunk abban a helyzetben lesz, hogy a jelenlegi öt szoba helyett többet is tud majd erre a célra átengedni.

Ingyen hely már csak kettő van. Félfizetéses hely: havi 30 pengőbe kerül; egész fizetéses hely: havi 60 pengőtől feljebb. Ezek a helyek még betölthetők.

Alábbiakban közölni óhajtom mindazt, amit eddig otthonunk berendezésére kaptunk: Vécsey Árpádné adott: Egy konyhaktédencet, egy széket, egy vizeslőcát, egy vaskályhát csövekkel, egy tálat, 2 drb képet, 1 komót cipőt.

Alföldy Istvánné: 6 drbszéket, egy mosóteknőt, egy sütőteknőt, 3 drb szakajtót, 1 ruhakosarat. Frensz Jánosné: Egy petróleumkályhát, több liter befőt paradicsomot; s férje mint asztalos több napi ingyen munkát. Tomaskó Frigyes: egy teljes hálószoba garnitúrát adott, vagyis 2 ruhaszékrenyit, 2 ágyat, 2 éjjeli szekrényt, egy márvány mosdóasztalt. Schwob O.: Egy ruhaszékrenyit, egy mosdót, egy speiz állványt. Buder Eufra: Egy ruhaszékrenyit, egy mosdót. Házi Jánosné: 3 drb törülközőt.

Mindezekért az adományokért e helyen is köszönetet mondunk intézetünk nevében.

Mit adhatunk intézetünknek? Igen kérem kedves olvasóinkat és összes gyülekezeti tagjainkat, hogy alábbiakat olvassák el s gondolkozzanak felette:

Sok házban ott áll összezsufoltan a butor egy szűk helyen, avagy fenn a padlá-

son, használaton kívül. Hurcolkodáskor csak felesleges lim-lom, ami még költséget is okoz. Bármilyen állapotban levő butort, akár szoba butor, akár konyha butor, fel tudunk használni. Sok házban éveken át halmozódik a használt ruha. A család már nem veszi hasznát, eladni nem érdemes, ajándékozni meg már nem lehet, mert kopott; mi nagyon szívesen elfogadunk akár férfi, akár női ruhát és fehéreneműt. Továbbá ágyneműt, matracokat, szőnyeget, függönyöket, szalvétákat, konyharuhát, lábbelit, harisnyát. Elfogadunk edényeket, porcellán, üveg, alumínium v. egyéb edényt. Ami csak elképzelhető egy háztartásban azt mind elfogadjuk. Természetben elküldhető élelmiszereket is hálásan veszünk, különösen lisztre, szalonnára, zsírra, babra, lencsére, borsóra, rizsre, cukorra stbre gondolunk.

Ha valakinek nem volna semmije a fent említettek közül, akkor bizonyára vannak még rongyai. Tömjön tele egy zsákot s küldje el, azt is felhasználjuk. Egyáltalában minden néven nevezendő lim-lomot a Krisztus tanítása szerint össze akarunk szedni, hogy a maradék darabok el ne vesszenek, hanem a lehetőség szerint, az arra szorulóknak munkát és kenyeret biztosítsanak.

Mindenkit, aki elhagyatott, szegény eskórosok és hülyék érdekében akar valamit tenni arra kérünk, hogy fent elsoroltakat juttassa, akár postán, akár pedig vasúton az otthon vezetőjének címére: Wallenstein Jakab Budapest, Felsőerdősor 5.

Meghalni Krisztusért.

Schabert Rigából a következőket írja a baltikumai mártirokról: „amikor a kivégzésnek az órája elérkezett, kora reggel kivették a 300 halálraítéltet az ő jó és hű pásztorukkal, Pauker prédikátorral. Ott állt a vesztőhelyen egy pár gépfegyver és egy szakasz vörösgárdista. Felsorakoztatták a halálraítélteteket, kik egy énekbe kezdtek: „Menj elöl, Urunk, merre indulunk . . . “ Erre a katonáknak kiadták a jelt: tüzelj! De az éneknek hangjai oly nagy hatással voltak rájuk, hogy dacára a parancsoknak, mégsem tüzeltek. Nagyon megható volt a 300 halálraítélt szép éneke, mikor a második versbe kezdtek: „Édes fény, édes fény, mikor jutok oda én, Jézusomat látni meg, erre vágyom én . . . !“ Sortűzet adtak a gépfegyverrel és a 300 hívő holtan terült el a földön. Így tudtak meghalni azok, kik Krisztusnak éltek ezen a világon. Fenn a mennyben vár rájuk a korona.“

Hát te kedves testvérem megtudnál-e halni a te Uradért? Szereted-e te is annyira a te Uradat, mint ezek a mártírok? Boldogok a halottak mostantól fogva, akik az Urban halnak meg. (Jel. 14—13.)

Egy katona megtérése, vagy mit művel az isteni kegyelem.

2010. 9. 16

Fiatal éveim boldogan teltek el Szüleim hívők voltak, kik féltve, szeretve neveltek. Minden rossztól távol tartottak. Később azonban észrevették a rosszra való hajlamomat. Ezért figyelmeztettek a veszélyekre, megbüntettek, de minden hiábavaló volt, megszerettem a világot. Dacára anyám sok könnyeinek, egyik napon otthagytam szüleimet és beálltam katonának. Ezt szüleim megtudták és mielőtt elutaztam volna, még egyszer megkísérelték, hogy engem megmentsenek. De minden hiábavaló volt. Nem tudták gonosz engedetlen gyermeküket visszatéríteni. Elutazásomat anyám nem bírta sokáig elviselni, bánatában egy pár nap mulva meghalt. Utolsó szavai ezek voltak: „Uram Jézusom, ne hagyd elveszni szegény fiamat!“

Elkerültem Amerikának egyik kolóniájára. Amint a nyílt, tengeren voltunk, valamiért lementem a kajütömbé, és amint a kabátom zsebébe nyultam egy bibliát találtam ott, mit még édesanyám tett bele féltő nagy szeretettel. Olyan dühbe jöttem az anyyira megvetett biblia láttára, hogy bele vettem a tengerbe.

Kihajóztatásunk után az ezredünkhöz kerültem, ahol nyíltan neki adtam magam a bűnnek. Még ma is borzadok, ha arra gondolok, hogy milyen életet folytattam akkor. A jó Isten tudja, hogy mi lett volna a következménye, ha az isteni kegyelem meg nem állított volna utamon.

Egyik este erdő közelében bolondoztunk és bűnözünk kollégáimmal, egyszerre csak a távolban egy ismert hívő éneket hallottam az erdő sűrűjéből. Az ének hallatára mint a kő megmeredtem . . . és egészen különös gondolataim támadtak. Vissza gondoltam a szülői házra, a szüleim bánatára, sok imádságra. Eszembe jutottak összes eddigi bűneim, minden kegyetlenségem és gonoszságom. Szegény szüleim! Most könnybe lábadtak szemeim, a szívem meg olyan volt mintha éles nyilak járták volna át. Félttem és éreztem azt, hogyha így élek tovább, hát biztosan elkárhozom. Társaim rögtön észrevették levertségemet és erre csufolni és gunyolni kezdtek. De mikor látták, hogy ez nem használ otthagytak magányosan. Arra felé indultam a honnét a hangot hallottam. Az erdőben azután találtam egy kis csapat négyt akiknek éppen egy misszionárius prédikált. Egy sűrű bokor mögé bujtam ahol észrevétlenül mindent jól meghallgattam. A végén a misszionárius ismét kihirdette a legközelebbi Istentiszteletet. Nem tudom elmondani, hogy milyen érzé-

sem volt most e beszéd hallatára. Bibliám nem volt, amelyből többet merithettem volna. Sőt az egész ezredben nem volt biblia található. A legközelebbi istentiszteleten azután ismét ott feküdtem a bokor mögött, hol ismét mindent jól halhattam. Mind az, mit hallottam, csak még jobban felvilágosított. Megismertem Istennek nagy szeretetét, de még jobban megismertem saját magamat.

Ezredemnél eddig minden gonoszságnak én voltam a kezdeményezője. En szórakoztattam kollégáimat piszkos és rossz viccekkel. Annál nagyobb volt a meglepetésük. Némelyek szép szavakkal kérleltek, mások meg gunyoltak, sőt mikor ez sem használt, szidalmaztak és fenyegettek. Ekkor kereken megmondtam nekik, hogy elég volt az eddigi életemből és hogy új életet akarok kezdeni. Sőt őket is figyelmeztettem, hogyha meg nem térnek, ugy mindannyian elvesznek. Persze nem kellett több! Mindennek elmondottak, „ujhitűnek, kegyes barátoknak“, valamint azt kiáltották felém: „te bolond!“

Én pedig mindenfelé kutattam egy biblia után, de sehohsem találtam. Egész ezredünkben senkinek nem volt bibliája. Végre valaki azt mondotta a faluban, hogy néki van bibliája, csak menjek el érte. Magam azután el is mentem hozzá, ahol egy lepecsételt csomagot kaptam azzal a felírással: „Szent Biblia“. Ugráltam örömben és hálátelt szívvel siettem értékes kincsessel a kaszárnnyába. De nagy volt az én meglepetésem és csodálkozásom, amikor a csomagot felbontottam, mikor láttam, hogy mi van benne. Csufot üztek belőlem, mert egy tucat játékkártyát is csomagoltak be biblia helyett. Nagy hangos hahotára törtek ki, gonosz kollégáim. Ettől a perctől kezdve társaim guny tárgyává lettem.

Hogy kitérhessek gonosz társaim elől, szívesen mentem az erdőbe, különösen abba a bozótba, ahol legelőször voltam. Kitaróan imádkoztam az Úrhoz, hogy adjon nekem mennél előbb egy bibliát. Mily nagy volt azután örömem amídon egyik napon a szőlőtől buvóhelyemen egy bibliát leltem. Mélyen megvoltam hatva, letérdepeltem és hálát adtam az Istennek, ki oly csodálatosan meghallgatta imádságomat. Mikor azután imádságomat elvégeztem és felkeltem mozgást hallottam. Amint hátra néztem, hát a missionárius állt a hátam megett. Elbeszélte, hogy hallott ő mindent, mikor imádkoztam egy bibliáért és most örömét fejezte ki hogy eszköz lehetett az Ur kezében. Ettől a perctől kezdve ez a hű szolga mindenben segítségemre volt. Ő oktatott, és bátorított, úgyhogy nemsokára rá békességet találtam Krisztusban, ki megigazított, ingyen az Ő kegyelméből.

Most már csak egy vágyam volt. Mivel fizessem meg az Urnak ezt a nagy jóságát? Így elhatároztam, hogy minden este felolvassak a bibliámból a kaszárnnyában. Természetesen sok ellenállásra találtam kollégáim között. Hogy szavaimat elfojtsák, énekeltek, káromkodtak lármáztak. De én ezzel nem törődtem, tovább olvastam. Egy pár hét múlva egy páran már köröm csoportosultak és csendben hallgatták az Urnak ígétét. Tudom, hogy az Ur megáldja bizonyágtetelemet. A végén már nemcsak, hogy nem üldöztek, de becsültek és tiszteltek.

Nemsokára ismét visszakerültünk Angliába. Itt szabadságot kértem, hogy édesatyámat meglátogathassam, kinek beakartam ismerni nagy és sok bűneimet. Bocsánata és atyai áldása után vágyódtam már nagyon. Végre feltűnt a látbatáron a szülőföldem. Oh mily fájdalmas emlékek támadtak most kis falum láttára! Már-már egészen közelértem az atyai házhoz, amint a kertek mellől egy halottas menet közeledett felém, Egyik távoli rokonomat felismerve a kísérők közül, kérdeztem: Kit temetnek itt? Megmondták. Oh, borzasztó, az én szerelmes jó atyám volt! A tömeggel tartottam, a temetőben azután rádobtam magamat atyám koporsójára, nem tudtam mit cselekszem. Mire végre magamhoz tértem, hallottam a suttogást: Szegény ősz, öreges atyját ez vitte a sirba, Erre fel az egész tömeg előtt megvallottam bűneimet. Nem hallgattam el semmit. De mondtam: kegyelmet találtam Istennél, kinek nagy az irgalmassága. Fáj hogy nem láthatom többé szegény jó atyámat és anyámat. De imájuk égbe szállt meghallgatást talált. Most már ők is tudják, hogy az Ur Jézusé vagyok.

Kedves barátom nagy az isteni kegyelem. Még a legnagyobb bűnös is kegyelmet találhat. Hát te már haza találtál az atyai házhoz? Kérlek járulj bizalommal az Istennek kegyelmi trónusához hol kegyelmet találhatsz a szükség idejében. Zsid. 4, 16. Némethöl: Minor.

A éhező kinaiak számára, hazai gyülekezeteink a következő adományokat juttatták el dr. Nuelsen püspökünk útján: Budapest I. 301 p. Budapest II. 25 p. Budapest III. 15 p. Borjád 65 p. Ála 10 p. Pécs 10.50 p. Györköny 30 p. Kaposszekcső, Dombóvár 86.83 p. Budakeszi 13.04 p. Kispest 6.40 p. Kaposvár 21 p. Miskolc 20 p. Nyíregyháza 104 p.

Mindezen nemesszívü adományokat, melyeket fentti gyülekezeteink az Ur oltárára tettek hálásan köszönöm s a 657.57 p. összeget e helyen is nyugtázom Funk M.

Hogyan kerülsz össze- kötetésbe a mennyel?

Ha te ott ülsz ahol a csúfolkodók ülnek, úgy csúfolkodóvá válsz; ha parázna, tisztátalan emberekkel érintkezel, úgy romlottá és tisztátalanná leszel. De ha megszentelt személyiségnek nyitod meg füleidet, házatad és szivedet, úgy feléleszt, figyelmeztet és magához vonz az isteni Szentlélek. Így hasonló módon jöhetsz az Istennek a befolyása alá, ha gyermeki hittel, hűen, szorgalmasan és igazán imádkozol. A jó Isten megművelheti benned azt, ami néki tetszik, ha nyitva van a szived az ő számára. Aki szünet nélkül imádkozik, afelett Isten rendelkezik. Már ez is micsoda nagy áldás! Így nyisd meg magadat az Ur számára, a mennyei világ számára. De ezt csak úgy teszed meg, ha kitartóan és bensőségesen imádkozol. Az Isten befolyásolhat téged, azt nemsokára észre fogod venni. És jobb ha a mennyekkel törődsz, és ha avval vagy összeköttetésben, mintha földiekkel törődsz és földiekkel vagy összeköttetésben. Az Úr készségesen lehajol hozzád, ha kiáltasz hozzá. Így kivezet a saját gondolataidból, érzéseidből, vágyaidból és mennyiekké teszi szivedet és lelkedet. Keresd ezért először Istennek országát és annak igazságait a többi azután minden megadatik néked. Máté 6, 33.

Az Úr nagyobb mint az organizáció

Ott állt a vasúti állomáson egy közismert ember s várta a vonat indulását. De ez csak nem akart indulni. Emberünk érdeklődött, mi az oka annak, hogy nem indul a vonat: talán vízhiány? „Víz van bőven, de még nem forr“ volt a válasz. Egyházakban, felekezetekben, gyülekezetekben nincs hiány. Ott áll a mozdony a sineken, a vonat személyzete is a helyén van. Mégsem igen mozdul a vonat! Mi ennek az oka? Semmi más, minthogy a „víz nem forr“, nincsen gőz, amely mozgásba hozza a mozdonyt s foglalkoztassa a személyzetet, valljuk be őszintén: nincsen Szent Lélek!

Istentiszteletek, imaórák, konferenciák ugyan megmozdulást jelentenek, de állandó mozgató erőt, perzselő, lüktető hitéletet nem adnak — ezt egyedül a Szent Lélek adja!

Ahol egy gyülekezetben a Szent Lélek a mozgató erő, ott nyugodtan halad a vonat a kijelölt sín páron előre, folyton előre.

Az Úr ígérte a Szent Lelket. El is küldte. Nekünk is ígérte s nekünk is hajlandó elküldeni, ha komolyan kérjük s készségesen befogadjuk. Üresítsük meg magunkat mindattól, ami a Szent Lélek edényét, lelkünket beszenyezhetné — akkor egész biztosan elnyerjük.

MOZAIK

Egy kis határsértést követtem el. Itt élek az én bibliám határai között. Elmélyedek benne. Tükörbe nézek, ebbe a betű tükörbe, hogy meglássam magamat, azután forrásánál felüdülök ha ellankadtam, letépem gyümölcsét az én bibliámnak s táplálkozom vele, ha ellenség támad reám fölkapok belőle egy pörölyt (Jer. 23—29), ha jóbaráttal találkozom egy csokorra valót összeszedünk belőle s azzal kedveskedünk egymásnak. Mondom ez az én szülőföldem, lakóhelyem, munkaterületem, országom, s most mégis egy félórára átnéztem egy másik területre is. Sőt két másikra. Mohamed és Kungfutse területeire.

Vegyük először az előttem lévő török könyvet. Török így szól: „Az ver, csak járvar“. Ami magyarul annyit tesz: „Keveset adj, sokat kérj“. „Umid ile Kanaat iden adstikdan ölü“. — „A reménnyel vigasztalódó éhen hal“. En ezt úgy tudom, hogy a reménység meg nem szégyenít s megmarad a remény (I. Kor. 13—13.) Óh engem táplál a remény. Krisztusomban vetett hitem reményem, nekem édes eledelem. Így is megnyilatkozik a mohamedán sziv: „Göze jassak olmaz“. — „A szemnek nincs tilalom“. Igen ezt sok keresztyény is magáévá teszi, pedig az én Uram erről egész másképen szól (Máté 5—28-29). . . . Nem, nem, nem az az én otthonom, amit a török mond, de igazságtalan se akarok hozzá lenni. Van benne illatos virág is, szép s ezért letépem s magammal viszem emlékül ebből a bolyongásból. Még pedig ezt: Ihram dervisi ímmez. — Nem a csuha teszi a barátot. Igaz, igaz. Nem a külső, nem a ruha, nem a gyülekezetben elfoglalt tisztség, nem a tudomány tesz hívővé, hanem a lélek. Nem attól függ milyen keresztyén vagyok, hogy mennyit fecsegek róla, de milyen lelkületem. Vándorutam Jézusommal járom-e, meszelt sir vagyok-e, leveles fügefá-e földi porhüvelyem, vagy Isten temploma hol az Ó lelke lakozik?

* * *

Átmegyünk a másik határon.

Kung mester mondá: A legmagasabb fok az, ha valaki tudósnak születik. A következő fokozat: a tudásnak tanulás utján való elsajátítása. A harmadik: bajokkal küzdeni és mégis tanítani. Bajokkal küzdeni és semmit sem tanulni, ez a legelső, a közönséges emberek fokozata. Kungfutse egyéniségét s tanítását, illetve annak alapelveit, a tanulás, a munka, alázat, szivjóság jellemzik, miként életrajz írói megállapítják róla. . . . S ime az én Megváltóm tanításában, nem a született zseni a legnagyobb rangú, hanem a gyermeki lelkület, bizalom, hit, egyszerű lélek, nem az ész, de a sziv a fő. Óh vissza

vissza az én területemre, az én hazámba, Uram Jézusom te hozzád, neked nem bölcs, nem tudós, nem értelem kell, mert Te a világ gyengéit, erőtleneit választottad magadnak s a Te erőd erőtlenség által lesz nyilvánvalóvá. Hagy' Uram leroskadni előtled erőtlenségben, hogy fölemelhes a Te dicsőségedbe. Lő.

Jó lecke.

A 18-ik század második felében, tehát 150 évvel ezelőtt vívták ki szabadságukat az északamerikai polgárok. Addig az angolok fennhatósága alá tartoztak.

Felszabadulásukat sok tekintetben egy nemes, vitéz és bölcs embernek: Washington György generalisnak köszönheték. Róla nevezték el Északamerika fővárosát.

A háboru alatt történt, hogy egy építkezésnél a káplár az ott foglalatostató katonáknak megparancsolta, hogy egy gerendát emeljenek el az útból. Nagyon kinlódtak mert igen nehéz volt.

Egy arra lovagló úr azt kérdezte a káplártól, hogy miért nem segít embereinek? „Káplár vagyok, nem kell segítenem” volt a válasz.

Az ismeretlen úr leszállt lováról oda lépett az emberek közé s neki feküdt a súlyos gerendának. Egyesült erővel egy-kettőre ott volt a nehéz gerenda a kívánt helyen.

Az ismeretlen úr megint lóra szállt s mielőtt ellovagolt volna azt mondta a káplárnak:

„Ha máskor megint lesz egy olyan nehéz gerenda, amit emberei egyedül nem tudnak elcipelni, hívassa generalisát!”

Az ismeretlen nem volt más, mint maga Washington generalis.

Hirek.

Funk Márton szuperintendens, Berlinben volt dr. Nuelsen püspök hívására. Ott részt vett az északkelet német konferencia évi közgyűlésén s a magyar munkáról tartott előadást. A methodista egyház délkelet európai munkája több probléma előtt áll, amiket az egyháznak világhelyzete, valamint a missziói országoknak eseményei felszínre vetnek. Sok terv, gondolat merül fel, amiért sokat imádkoznak. Az Úr vezesse egyházunk felelős állásban levő vezetőit, hogy jöhessen az ő országá.

Csendes órák, Budakeszin nők részére az idén is tartatnak. Tábor üdülőnkben. A német nők részére augusztus utolsó hetében rendezünk ilyen csendes órákat, a magyar nők részére szeptember első hetében. Ajánljuk, hogy már most érdeklődjenek a nők ezen fontos órák iránt.

— **A husvétot nem a kocsmában kell ünnepegni.** Husvét vasárnapján halál-
losvégű verekedés folyt le a nyíregyházi Friedmann-féle kocsmában, ahova Polyák Lajos harmincéves tiszabüdi lakos betért borozgatni. Verekedés támadt a kocsmában rajta kívül tartózkodó hat férfi között. A küzdelemben beleavatkozott Polyák is, akit valaki megszurt. Kórházba szállították, ahol kihallgatása során kijelentette, hogy valószínűleg Oláh József napszámos szurta meg. Polyák Lajos kedden belehalt sérüléseibe.

Jézus élete a négy evangélista előadásában. Szerkesztette és jegyzetekkel ellátta Czeglédy Sándor. Ez a kiváló és nagyértékű könyv, amely március végére, elsőrendű kiállításban, diszes vászonkötésben, művészi borítólappal, tizenkét műmelléklettel és Márton Lajos festőművész 50 eredeti illusztrációjával jelenik meg, gazdag lelki kincstára lesz minden családnak, kiemelkedő szépségű, értékes darabja minden könyvtárnak. A könyv bolti ára 15 pengő. Kedvezményes előjegyzéssel március végéig 3 havi részletben is fizethető. 12 pengőért rendelhetik meg lapunk olvasói ezen a címen: Sylveszter Rt. Könyvosztálya Budapest, VI., Hermina-ut 37. A megrendelés egyszerű levelezőlapon történik. Pénzt előre nem kell küldeni. Az első részletet, vagy kívánságra az egész árat, Kiadó megküldéskor utánvételezi.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. I. Szövetkezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért felelős: Wallrabenstein Jakab.